

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

III. ÚS 62/2022-43

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Petra Straku a sudcov Roberta Šorla (sudca spravodajca) a Martina Vernarského v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného SOUKENÍK – ŠTRPKA, s. r. o., Šoltésovej 14, Bratislava, proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 41Cob/3/2019-279 z 30. mája 2019 a proti uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 1Obdo/19/2020 z 26. mája 2021 takto

r o z h o d o l :

1. Uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 1Obdo/19/2020 z 26. mája 2021 **b o l o p o r u š e n é** základné právo sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a jeho právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.
2. Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 1Obdo/19/2020 z 26. mája 2021 **z r u š u j e a v e c v r a c i a** Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky na ďalšie konanie.
3. Najvyšší súd Slovenskej republiky **j e p o v i n n ý** nahradiť sťažovateľovi trovy konania **460,90 eur** a zaplatiť ich jeho právnomu zástupcovi do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.
4. Ústavnú sťažnosť v časti proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 41Cob/3/2019-279 z 30. mája 2019 **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručенou ústavnému súdu 18. augusta 2021 domáha vyslovenia porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozhodnutiami všeobecných

súdiv v civilnom spore. Okrem toho sťažovateľ žiada napadnuté rozhodnutia zrušiť a vec vrátiť krajskému súdu na ďalšie konanie.

II.

2. Sťažovateľ ako kupujúci a [REDAKOVANÉ], ako predávajúci uzavreli v roku 2014 zmluvu o predaji časti podniku. Sťažovateľ prevodom nadobudol 26 maloobchodných predajní, v ktorých boli chladiace zariadenia (ďalej len „tovar“). Podľa sťažovateľa bol tovar vadný. V roku 2015 sťažovateľ vyzval dodávateľa na odstránenie väd, na náhradu škody a na poskytnutie technickej dokumentácie na základe viacerých zmlúv [REDAKOVANÉ], dodaného a namontovaného tovaru. Dodávateľ vady neodstránil, a tak sťažovateľ v novembri 2015 odstúpil od zmlúv.

3. Sťažovateľ si žalobou z októbra 2017 proti dodávateľovi ako žalovanému uplatnil na zaplatenie nároky z dôvodu odstúpenia od zmlúv a náhrady škody. Podľa sťažovateľa zmluvou o predaji časti podniku došlo aj k prevodu všetkých práv [REDAKOVANÉ], proti žalovanému na neho, keďže zložky prevádzanej časti podniku boli popísané v znaleckom posudku vyhotovenom pre účely stanovenia všeobecnej hodnoty časti podniku [REDAKOVANÉ], a preto nie je nutné, aby znalecký posudok tvoril prílohu zmluvy, pretože postačí, ak zmluvné strany naň odkážu. Na podporu tohto záveru poukázal na uznesenie českého najvyššieho súdu č. k. 30Cdo/2721/2005.

4. Okresný súd žalobu rozsudkom zo 14. septembra 2018 zamietol, keď dospel k záveru, že sťažovateľ nie je aktívne vecne legitimovaný, pretože zo zmluvy o predaji časti podniku nevyplýva, že predmetom prevodu bol aj vadný tovar dodaný [REDAKOVANÉ], žalovaným. Poukázal na článok I bod 1 zmluvy, v ktorom je uvedené, že predmetom predaja je zložka podniku, pozostávajúca z 26 predajní, ktorých zoznam je uvedený v prílohe zmluvy, avšak v prílohe je uvedených 28 predajní. Na základe toho prijal záver, že predmet zmluvy je definovaný len všeobecne a nekonkrétne. Podľa okresného súdu z odkazu v článku II bode 4 zmluvy na znalecký posudok bez uvedenia, o aký konkrétny znalecký posudok ide, nie je možné prijať záver, že zmluva odkazuje práve na sťažovateľom predložený znalecký posudok. Ďalej uviedol, že ak by aj pripustil, že tovar bol predmetom zmluvy, tak sťažovateľ nadobudol od [REDAKOVANÉ], nielen vlastnícke právo k tovaru, ale nadobudol aj zodpovednostné práva. Zdôraznil, že právny vzťah zo zodpovednosti je vždy dôsledkom porušenia povinnosti, ktoré môže mať priame právne následky len medzi účastníkmi zmluvného vzťahu. Okresný súd dospel k záveru, že medzi sťažovateľom a žalovaným nie je takýto vzťah, keďže nároky z väd, ako aj nároky na náhradu škody nemôžu predstavovať ani iné právo alebo majetkovú hodnotu slúžiacu na prevádzkovanie podniku, ktorá by mala prejsť na kupujúceho predajom podniku. Preto, ak bol sťažovateľ toho názoru, že veci, teda tovar, má vady, mohol si prípadné nároky uplatniť voči [REDAKOVANÉ]. V závere dodal, že sťažovateľ sa uzavretím zmluvy s [REDAKOVANÉ], stal len jej singulárnym nástupcom, a preto nenadobudol priamo voči žalovanému prípadné zodpovednostné nároky [REDAKOVANÉ].

5. Sťažovateľ podal proti rozsudku okresného súdu odvolanie, v ktorom uviedol, že rozsudok vychádza z nesprávneho právneho posúdenia, nevychádza z dôkazov, ktoré súd v konaní mohol vykonať, no nevykonával ich, nezaoberal sa jeho argumentmi, ktoré boli podstatné pre zistenie rozhodujúcich skutočností, a súd mu nesprávnym procesným postupom znemožnil uskutočňovanie procesných práv tak, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Podľa sťažovateľa zmluvou

prešli všetky práva súkromnoprávnej povahy, ktoré súvisia s prevádzkou podniku. Okresný súd nesprávne interpretoval § 5 a § 476 ods. 1 Obchodného zákonníka, opomenul aplikáciu § 477 ods. 1 Obchodného zákonníka. Podľa sťažovateľa mal okresný súd skúmať, či tovar bol súčasťou podniku, ktorý nadobudol sťažovateľ, a následne, či zodpovednostné práva, ktoré priamo súvisia s tovarom, slúžia na prevádzkovanie podniku, a či predmetné práva pôsobia voči tretím osobám. V tejto súvislosti poukázal na rozsudok českého najvyššieho súdu č. k. 25Cdo/2630/2017, ktorý v konaní skúmal, či zodpovednostné právo slúži na prevádzkovanie podniku a či toto právo pôsobí voči tretím osobám. Podľa sťažovateľa okresný súd takéto posudzovanie neuskutočnil a bez riadneho odôvodnenia konštatoval, že sťažovateľ nenadobudol zodpovednostné nároky voči žalovanému.

6. Na odvolanie sťažovateľa krajský súd ústavnou sťažnosťou namietaným rozsudkom rozsudok okresného súdu potvrdil, keď sa stotožnil so záverom o nedostatku aktívnej vecnej legitímácie sťažovateľa, keďže predmet zmluvy musí byť dostatočne určito vymedzený s tým, že špecifikácia vecí, práv a iných majetkových hodnôt slúžiacich na prevádzkovanie podniku je buď prílohou zmluvy, ktorá by mala byť podpísaná účastníkmi zmluvy, prípadne je súčasťou znaleckého posudku, ktorý musí byť konkretizovaný a špecifikovaný, teda musí byť zrejmé, o aký znalecký posudok ide. Uviedol, že zo zmluvy, z jej príloh alebo z konkrétneho znaleckého posudku musí byť zrejmé, čo bolo predmetom zmluvy, aby sa dalo ustáliť, na to-ktoré konkrétne právo alebo záväzok sa predaj vzťahoval. Iba na základe formulácie v zmluve, že „zložky prevádzanej časti podniku sú popísané v znaleckom posudku, s ktorým sú zmluvné strany oboznámené“, nie je možné dospieť k záveru, že predmet zmluvy je dostatočne špecifikovaný a konkretizovaný. Uzavrel, že z takto špecifikovaného predmetu zmluvy nevyplýva, že by súčasťou prevádzanej časti podniku bol tovar dodaný žalovaným pôvodne [REDACTED]

7. Sťažovateľ podal proti rozsudku krajského súdu dovolanie. Prípustnosť dovolania sťažovateľ vyvodzoval z § 420 písm. f) Civilného sporového poriadku (ďalej aj „CSP“), keď poukázal na body 16 až 18 odôvodnenia rozsudku okresného súdu, z ktorých podľa jeho názoru vyplýva, že spornú otázku aktívnej legitímácie žalobcu je možné rozdeliť na dve časti, a to či tovar bol predmetom zmluvy, a ak áno, či nároky z vád tovaru, ako aj nároky na náhradu škody predstavujú iné právo alebo inú majetkovú hodnotu slúžiacu na prevádzkovanie podniku. K tomu okresný súd stroho uviedol, že aj keby bol splnený prvý predpoklad, určite nemohlo dôjsť k splneniu druhého predpokladu. Podľa sťažovateľa mal krajský súd k týmto otázkam poskytnúť riadne odôvodnenie. Krajský súd v jeho rozhodnutí len uvádza odkaz na § 477 Obchodného zákonníka, a preto sťažovateľ nepovažuje túto argumentáciu za také odôvodnenie, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpoveď na otázku súvisiacu s uplatnením nároku. Podľa sťažovateľa mal krajský súd poskytnúť odpoveď na obe právne otázky. Poukázal na to, že krajský súd dospel k záveru v jeho prospech, a to, že na kupujúceho prechádzajú všetky práva a záväzky. Naopak, okresný súd dospel k záveru, že zmluvou sa nenadobúdajú zodpovednostné nároky. Krajský súd však neuviedol, na základe akých dôvodov dospel k rozdielnemu právnemu záveru od záveru okresného súdu, a teda svoj záver žiadnym spôsobom neodôvodnil.

8. Prípustnosť dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP sťažovateľ vyvodil z toho, že krajský súd rozhodnutie založil na riešení právnej otázky, v akom rozsahu je potrebné špecifikovať predmet predaja v zmluve o predaji časti podniku, ktorá najvyšším súdom nebola riešená. K tomu uviedol, že z hľadiska posúdenia platnosti zmluvy je rozhodujúce posúdenie, či predstavovala prevádzka

maloobchodných predajní samostatnú zložku podniku alebo nie. Ak chcel krajský súd postupovať v súlade so zásadou výkladu právnych úkonov v prospech ich platnosti, mal v súvislosti s platnosťou zmluvy zisťovať, či sa o súbore maloobchodných predajní vedie samostatné účtovníctvo. Namiesto toho sa však uspokojil so zistením zrejmej chyby v počte maloobchodných predajní. Podľa sťažovateľa krajský súd nesprávne riešil otázku špecifikácie predmetu predaja v zmluve, keď správne malo byť v rozhodnutí krajského súdu konštatované, že v zmluve postačuje špecifikovať zložku podniku, ktorá je predmetom predaja a o ktorej sa vedie samostatné účtovníctvo.

9. O dovolaní najvyšší súd rozhodol ústavnou sťažnosťou namietaným uznesením tak, že ho odmietol. Uviedol, že sťažovateľ použitou argumentáciou nijako nespochybnil správnosť záverov krajského súdu. Najvyšší súd poukázal na to, že už aj krajský súd uviedol, že podľa § 477 ods. 1 Obchodného zákonníka prechádzajú na kupujúceho všetky práva a záväzky, na ktoré sa predaj vzťahuje, ale zo zmluvy, prípadne z prílohy zmluvy alebo z konkrétneho znaleckého posudku musí byť zrejmé, čo bolo predmetom zmluvy, aby sa dalo ustáliť, na ktoré právo sa predaj vzťahoval. Za rozhodujúce považuje to, že na rozdiel od sťažovateľom citovanej judikatúry českého najvyššieho súdu sa krajský súd nezaoberal otázkou, či na kupujúceho zo zmluvy prechádzajú všetky práva a záväzky, ktoré sa týkajú predávaného podniku, alebo len tie, o ktorých si to zmluvné strany výslovne vymienili. Krajský súd sa explicitne nezaoberal ani otázkou, či je zmluva platná alebo nie. Podľa najvyššieho súdu rozhodnutie krajského súdu je založené na závere o nedostatku aktívnej vecnej legitímácie sťažovateľa, ktorý je založený na skutkovom zistení, že zo zmluvy nevyplýva, že súčasťou prevádzanej časti podniku bol tiež tovar dodaný žalovaným pôvodne [REDAKOVANÉ]. Najvyšší súd zdôraznil, že správnosť skutkových zistení, na ktorých krajský súd založil napadnuté rozhodnutie, nie je oprávnený v dovolacom konaní preskúmať. Ďalej uviedol, že pokiaľ sťažovateľ vytýka krajskému súdu, že nevyriešil správne otázku špecifikácie predmetu predaja v zmluve, keď nekonštatoval, že v zmluve postačuje špecifikovať zložku podnikania, ktorá je predmetom predaja a o ktorej sa vedie samostatné účtovníctvo, resp. že krajský súd mal výlučne zisťovať, či sa o súbore maloobchodných predajní vedie samostatné účtovníctvo, tak najvyšší súd poznamenáva, že ide o novú argumentáciu sťažovateľa, ktorá nebola uplatnená v odvolaní proti rozsudku okresného súdu. Vo vzťahu k uplatnenému dovolaciemu dôvodu podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP najvyšší súd dovolanie odmietol podľa § 447 písm. f) CSP, keďže sťažovateľ nevymedzil dovolací dôvod spôsobom podľa § 432 ods. 2 CSP.

10. Podľa najvyššieho súdu na záver o nedostatku aktívnej vecnej legitímácie sťažovateľa postačoval už záver okresného súdu, a to že zo zmluvy určito a zrozumiteľne nevyplýva, že predmetom predaja bol aj tovar, ktorý [REDAKOVANÉ], dodal žalovaný. Podľa najvyššieho súdu krajský súd sa s týmto záverom v celom rozsahu stotožnil. Najvyšší súd uznal, že s odvolacími námietkami sťažovateľa, ktorými namietal závery okresného súdu vyjadrené v bodoch 16 až 18 odôvodnenia odvolaním napadnutého rozsudku, sa krajský súd skutočne bližšie nezaoberal, avšak to ani nebolo potrebné. Nešlo totiž o argumenty, ktoré by bolo možné považovať z hľadiska výsledku sporu za rozhodujúce a na ktoré by sa preto vyžadovala zo strany krajského súdu špecifická odpoveď. Ani prípadný iný odlišný názor odvolacieho súdu na otázku, či sa zmluvou nadobúdajú aj zodpovednostné nároky z titulu väd a náhrady škody, by nemohol viesť k inému výsledku sporu, keďže žaloba by bola rovnako zamietnutá pre nedostatok aktívnej legitímácie

sťažovateľa. Z týchto úvah najvyšší súd vyvodil, že postupom krajského súdu nedošlo k vade podľa § 420 písm. f) CSP, ktorá by zakladala porušenie práva sťažovateľa na spravodlivý proces, a preto dovolanie sťažovateľa v tomto rozsahu podľa § 447 písm. c) CSP odmietol.

III.

11. Sťažovateľ vo vzťahu k rozhodnutiu krajského súdu namieta predovšetkým svojvoľnú aplikáciu hmotného práva a vo vzťahu k rozhodnutiu najvyššieho súdu ústavne neudržateľné posúdenie prípustnosti dovolania, v dôsledku čoho sa najvyšší súd odmietol zaoberať vecnou stránkou. Podľa sťažovateľa krajský súd po preskúmaní skutkového stavu nerešpektoval výkladové pravidlá Obchodného zákonníka, ktoré sa týkali prejavu vôle strán pri vymedzení predmetu zmluvy. Podľa sťažovateľa nespornou skutočnosťou bolo to, že predmetom zmluvy boli maloobchodné predajne, v ktorých bol tovar. Podľa sťažovateľa krajský súd, nerešpektujúc výkladové pravidlá Obchodného zákonníka, dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam o aktívnej vecnej legitímácii, čo malo za následok porušenie sťažovateľovho práva na spravodlivý proces.

12. Podľa sťažovateľa sa najvyšší súd mal zaoberať skutkovým stavom, pretože v rámci skutkových zistení došlo k rozporu s vykonaným dokazovaním. Sťažovateľ vymedzil v dovolaní právnu otázku, ktorá sa týkala rozsahu špecifikácie predmetu predaja v zmluve o predaji časti podniku, no najvyšší súd sa obmedzil len na konštatovanie, že právnu otázku neriešil a svoje závery o aktívnej legitímácii založil na skutkových zisteniach. Podľa sťažovateľa je takýto právny záver ústavne neudržateľný, pretože najvyšší súd svojvoľne aplikoval právo. K položenej otázke pristúpil formalisticky, keď uviedol, že túto právnu otázku musel krajský súd vyriešiť skôr, ako mohol prijať skutkové závery o aktívnej legitímácii sťažovateľa. Podľa sťažovateľa najvyšší súd posudzoval nastolenú právnu otázku izolovane bez zohľadnenia ďalšej argumentácie uvedenej v dovolaní, čím došlo k porušeniu práva na súdnu ochranu.

13. Krajský súd k ústavnej sťažnosti uviedol, že sťažovateľ namieta svojvoľnú aplikáciu hmotného práva. Krajský súd zopakoval, že k prechodu práv a záväzkov dochádza zo zákona, aj keby tieto práva a záväzky zo zmluvy neboli v zmluve identifikované, ak sa týkajú predávaného podniku alebo jeho časti. K tomu ďalej uviedol, že zo zmluvy musí byť zrejmé, čo je predmetom zmluvy. Podľa krajského súdu zo zmluvy o predaji časti podniku nevyplýva, že predmetom predaja bol aj žalovaným dodaný tovar. Preto nebol dôvod zaoberať sa otázkou platnosti zmluvy o predaji časti podniku. Ďalej uviedol, že na záver o nedostatku aktívnej legitímácie sťažovateľa mu postačoval záver okresného súdu o nedostatku aktívnej legitímácie sťažovateľa vyjadrený v odôvodnení jeho rozhodnutia. Sťažovateľ nekonkretizoval, od akej rozhodovacej praxe sa odchyľil, a nekonkretizoval ani dôvody, pre ktoré považoval rozhodnutie krajského súdu za svojvoľné a arbitrárne.

14. Najvyšší súd k ústavnej sťažnosti uviedol, že podľa sťažovateľa sa pri riešení jeho právnej otázky obmedzil iba na konštatovanie, že túto právnu otázku neriešil a svoje závery o aktívnej legitímácii založil na skutkových zisteniach. K tomu uviedol, že skúmal, či túto právnu otázku riešil krajský súd a či na jej riešení založil napadnuté rozhodnutie a či riešenie krajského súdu je v rozpore s riešením, ktoré sťažovateľ považuje za správne. Dospel k záverom, že výklad § 477 ods. 1 Obchodného zákonníka, ktorý podal krajský súd, nie je v rozpore s tým, ako toto ustanovenie vykladal český najvyšší súd v sťažovateľom citovaných rozhodnutiach.

A že na rozdiel od sťažovateľom citovanej českej judikatúry sa krajský súd nezaoberal právnou otázkou, či na kupujúceho zo zmluvy o predaji časti podniku prechádzajú všetky záväzky a práva, ktoré sa týkajú predávaného podniku, alebo len tie, o ktorých si to zmluvné strany vymienili, a ani tým, či je predmetná zmluva platná. Ďalej uviedol, že sťažovateľ namietal, že sa mal zaoberať skutkovým stavom, pretože medzi skutkovým stavom zisteným okresným súdom a krajským súdom je extrémny nesúlad. K tomu uviedol, že oba sudy dospeli k záveru, že v zmluve nie je dostatočne určito vymedzený predmet predaja, v dôsledku čoho nemožno ustáliť, že súčasťou predaja bol aj tovar dodaný žalovaným pôvodne spoločnosti [REDAKOVANÉ]. V závere uviedol, že z odôvodnení rozhodnutia okresného a krajského súdu nevyplýva žiadny nesúlad skutkových zistení oboch súdov, a je toho názoru, že správnosť týchto záverov nebol oprávnený skúmať, pretože by to nebolo možné bez opakovania alebo doplnenia dokazovania, ktoré najvyšší súdu nevykonáva.

IV.

15. Z hľadiska ústavného posúdenia treba rešpektovať právomoc najvyššieho súdu ústavne konformným spôsobom vymedzovať si prípustnosť dovolania a vychádzať z toho, že v prvom rade je vecou najvyššieho súdu určovať si koncepciu interpretácie prípustnosti mimoriadnych opravných prostriedkov, a to za predpokladu, že táto nie je nepriateľská z hľadiska ochrany základných práv a slobôd. Z ústavného hľadiska je podmienkou, aby takáto interpretácia nebola svojvoľná, ale i formalistická a aby bola čo najustálenejšia, a teda súladná s právom na súdnu ochranu (II. ÚS 398/08, II. ÚS 65/2010). Reálne uplatnenie základného práva na súdnu ochranu predpokladá, že účastníkovi súdneho konania sa súdna ochrana poskytne v zákonom predpokladanej kvalite, pričom výklad a používanie zákonných ustanovení musí v celom rozsahu rešpektovať základné právo v čl. 46 ods. 1 ústavy (II. ÚS 249/2011, IV. ÚS 295/2012).

16. Pred okresným a krajským súdom bolo sporným, či predmetom zmluvy bol aj vadný tovar dodaný [REDAKOVANÉ], žalovaným a či zmluvou sťažovateľ nadobudol zodpovednostné nároky voči žalovanému. Oba sudy v zhode posúdili, že zo zmluvy nevyplýva, že predmetom prevodu bol aj vadný tovar, a preto práva na sťažovateľa neprešli. V otázke nadobudnutia zodpovednostných nárokov na základe zmluvy o predaji podniku dospel okresný súd k záveru, že zmluvou sa tieto nároky nenadobúdajú. Naopak, krajský súd dospel k opačnému záveru. Sťažovateľ dovolaním všeobecne vymedzil právnú otázku, a to v akom rozsahu je potrebné určiť predmet predaja v zmluve o predaji časti podniku, keď zo zmluvy jasne vyplývalo, ktoré prevádzky [REDAKOVANÉ], na neho prevádza. Sťažovateľ v žalobe, v odvolaní a napokon aj v dovolaní zastával právny názor, že z uzavretej a skutkovo nespornej zmluvy vyplýva právny následok o prevode tovaru s [REDAKOVANÉ], na neho a že s tým sa spája aj nadobudnutie práv z väd tohto tovaru voči žalovanému. Je zrejmé, že ide o reakciu na to, ako okresný a krajský súd právne posúdili zmluvu o predaji podniku, teda to, aké právne následky z tejto zmluvy vyplynuli vo vzťahu k právam, ktoré si sťažovateľ uplatnil žalobou proti žalovanému. Táto argumentácia sťažovateľa v dovolaní zodpovedá podstate § 432 CSP, podľa ktorého dovolanie možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci. Sťažovateľ nenamietal skutkové zistenia, ale to, ako tieto skutkové zistenia, spočívajúce v obsahu uzavretej zmluvy, právne posúdil krajský súd a aké právne následky z nich vyvodil.

17. Neprípustnosť dovolania najvyšší súd odôvodnil tak, že sťažovateľ použitou argumentáciou nijako nespochybnil správnosť záverov krajského súdu. Krajský súd podriadil skutkové zistenie o predmete zmluvy tak, že prevzal záver okresného súdu o tom, že predmet zmluvy nie je vyjadrený dostatočne určito a že zo zmluvy, prípadne z prílohy zmluvy alebo konkrétneho znaleckého posudku musí byť zrejmé, čo bolo predmetom zmluvy, aby sa dalo ustáliť, na ktoré práva sa predaj vzťahoval. Podstatou odvolania a dovolania sťažovateľa nie je nič iné ako námietka nesprávnosti tohto právneho posúdenia. Záver najvyššieho súdu o neprípustnosti dovolania je nesprávny. Sťažovateľ v dovolaní jasnými argumentmi spochybnil správnosť právneho posúdenia krajského súdu.

18. Všetky na spore zúčastnené subjekty k nastolenej právnej otázke zaujali zrozumiteľné, no otázkou je, či v rovine podústavného práva aj správne hmotnoprávne posúdenie. Jediným subjektom, ktorý sa k tejto otázke odmietol vyjadriť, čo sa prejavilo odmietnutím dovolania sťažovateľa, bol najvyšší súd, keď dospel k záveru, že sťažovateľ nevymedzil dovolací dôvod podľa § 432 CSP. Tento záver najvyššieho súdu je výsledkom zjavne nesprávneho právneho posúdenia procesnej otázky prípustnosti dovolania. Ako bolo uvedené, treba rešpektovať právomoc najvyššieho súdu ústavne konformným spôsobom vymedzovať si prípustnosť dovolania, no táto interpretácia nemôže byť nepriateľská z hľadiska ochrany základných práv a slobôd, svojvoľná a formalistická, tak ako tomu bolo v prípade dovolania sťažovateľa. Odmietnutie dovolania sťažovateľa je výsledkom zjavnej chyby právneho posúdenia otázky prípustnosti dovolania. Súdna ochrana nebola sťažovateľovi najvyšším súdom poskytnutá v zákonom – Civilným sporovým poriadkom predpokladanej kvalite, čo viedlo k porušeniu jeho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy. Aj keď čl. 6 ods. 1 dohovoru priamo nevytvára povinnosť štátu zriadiť či už odvolacie alebo dovolacie súdy, štát, ktorý takéto inštalácie zriadi, je povinný zabezpečiť účastníkom takýchto konaní základné záruky podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Na sťažovateľom v dovolaní vyjadrenú právnu otázku nebola najvyšším súdom sformulovaná žiadna odpoveď. Preto došlo aj k porušeniu jeho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

19. Vychádzajúc z porušenia základného práva sťažovateľa napadnutým rozhodnutím najvyššieho súdu, ústavný súd rozhodnutie najvyššieho súdu podľa čl. 127 ods. 2 ústavy a § 133 ods. 2 a 3 písm. b) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) zrušil a vec vrátil najvyššiemu súdu na ďalšie konanie, v ktorom bude nevyhnutné posúdiť sťažovateľom nastolenú právnu otázku, v akom rozsahu je potrebné špecifikovať predmet predaja v zmluve o predaji časti podniku a či špecifikácia v zmluve uzavretej medzi [REDAKOVANÉ], a sťažovateľom bola dostatočná tak, že došlo k prevodu žalovaným dodaného tovaru.

20. Proti ústavnou sťažnosťou namietanému rozsudku krajského súdu sťažovateľ podal dovolanie, v ktorom sformuloval právnu otázku, od ktorej záviselo rozhodnutie krajského súdu. Nesprávnosť odpovede na túto otázku je podstatou námietky porušenia základných práv sťažovateľa rozsudkom krajského súdu. Zrušením uznesenia najvyššieho súdu sa vytvára priestor, v ktorom najvyšší súd môže poskytnúť ochranu základných práv sťažovateľa rozsudkom krajského súdu. Právomoc najvyššieho súdu rozhodnúť o dovolaní sťažovateľa proti rozsudku krajského súdu preto vylučuje právomoc ústavného súdu a z tohto dôvodu bola ústavná sťažnosť v rozsahu proti rozsudku krajského súdu podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde, hoc aj v náleze odmietnutá.

Podľa § 56 ods. 2 úvodnej vety zákona o ústavnom súde je odmietnutie v rámci predbežného prerokovania len možnosťou, a preto aj po prijatí veci na ďalšie konanie je možné návrh odmietnuť. Prijatie veci na ďalšie konanie nezakladá prekážku rozhodnutej veci v časti splnenia procesných podmienok (III. ÚS 231/2020, III. ÚS 167/2021).

V.

21. Zistené porušenie základných práv sťažovateľa odôvodňuje to, aby mu najvyšší súd podľa § 73 ods. 3 zákona o ústavnom súde nahradil trovy konania, ktoré mu vznikli právnym zastúpením. Výška náhrady bola určená podľa vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“). Základná sadzba tarifnej odmeny za jeden úkon v roku 2021 je 181,17 eur. Ústavný súd priznal sťažovateľovi odmenu za dva úkony právnej služby (prevzatie a príprava zastúpenia a podanie sťažnosti 2 x 181,17 eur), čo spolu s náhradou podľa § 16 ods. 3 vyhlášky (2 x 10,87 eur) predstavuje 384,08 eur, k čomu treba podľa § 18 ods. 3 vyhlášky pripočítať daň z pridanej hodnoty 76,82 eur.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 12. apríla 2022

Peter Straka
predseda senátu